

SÜBITAMENT

Era estrany -pensava guaitant les muralles fredes i els merlets ara cisellats amb la punxa d'una mitja lluna- que fos la música que anés recuperant cadascuna de les imatges impreses en el teler de la memòria. Evocant el so lluent de Sübitus, reiterava la tornada del bram arrauxat que emergia d'una trompa amb els seus arpegis dissonants, deformats, com un llampec de foc. Ressonava pel pati d'armes, a tocar de les carpes de les fetilleres, totes guarnides amb mantells brodats i ungles d'ivori nacrat. Mira que eren horripilants aquells nassos recargolats i les cabelleres crispades de roig, però ell, es deixava abduir sota la riallada grollera d'una d'aquelles boques obertes com una magrana pestilent. Extasiat, s'hi abocava de ple. Les dues llengües es raspallaven les papil·les gustatives fins bressolar la glotis i queien pendent avall del tobogan, fregant el naixement de les natges. Aleshores, ella havia de suportar la inclement mirada dels seus ulls de guatlla. verd ampolla rebentada per un cop de vent. “Mira, m'ho estic fent amb una altra”, li etzibava fluixet. I el perfil dels seus colls entertolligats, s'alçaven com dues girafes impressionants, esguardant des de cinc metres per sobre la torre dels penjats, com el seu patiment s'esmicolava per entre les esquerdes de cadascuna de les roques de la muralla. JAJAJJAAJJAJAJA, s'enriolaven penosament.

No podia més, allò era superior a les seves forces. Desesperada, arrencava a córrer. Empaitada pels rierols dels seus efluvis orgàsmics, fugia, fugia,...i es perdia en el laberint de les parades de melmelades casolanes, de perfums ancestrals, de joguines de fusta...Aleshores, per rematar el concert dels gemecs, arribava la resta de la colla, abillats amb els seus guarniments reglamentaris. Els esgarips dels seus instruments s'intensificaven per allà on ella marxava. I esmaperduda, corria, girava pels carrers a vessar de gent que ballava forçada per la música, i que l'empenyia a contracorrent. Va bregar per arrecerar-se sota el pont però fou inútil. El concert de Sübitus ho envaïa tot i ningú podia resistir-s'hi. I, quan exhausta i impotent per defensar-se, l'empenyia el gest de llençar-se al buit, la llarga cua de la túnica se li enganxava tercement en una anella que sobresortia del parallamp. De manera que el seu cos rodolava pendent avall com una bola de ferro ardent. I no trobava cap altre repòs que els ulls omnipresents dels músics, que descrivint un cercol, com la carpa de salvament d'un bomber, la rebien amb els timbalers, les tarotes i la nou del seu coll travessada de riallades inclements.

Any rera any, la mateixa tornada. Ara s'ho feia amb les bruixes, el següent amb les cistellaires. El curiós és que mentre ella no s'hi apropava cap decorat alterava la seva imatge. Cada cosa i persona restava quieta i conformada en el seu lloc. Però era escoltar les notes meloses i apropar-shi de lluny estant que el paisatge es transfigurava com les dunes d'un desert polsós. Encara dubtava si va ser el 2019, quan creuava una vorera prop d'ell, que una donassa amb un morrió al coll, el va seduirr empreant un dels falcons que alimentava. L'ocell va giravoltar per sobre la vall, i al reclam de la seva mestressa, va llençar-se sobre la gralla, que va arrabassar amb unes urpes negres. El mestre no va tenir temps de reaccionar que ja s'enlairava de nou. Poc després, la va recuperar als peus de la dama. I d'aquesta manera el festeig va continuar els tres dies i tres nits oficials de la fira medieval. Recorda que va haver de conformar-se en anar comptant els xicots temeraris que es prestaven a llençar-

se a través d'un cercle ardent que un faquir amb el tors nu, bombatxos de seda i sable als malucs, sostenia sobre un pedestal de marbre.

Però aquell 2029 tot semblava ser prometedor. El bitxo havia mutat per centèsima vegada i ara, ni les màscares ni les vacunes ni la distància social servien per res. Per no trencar amb el tradicional festivitats, la Fira Medieval d'enguany es celebraria amb les corresponents mesures profilàctiques de seguretat. L'edecte que penjava a les xarxes ho deixava ben clar. Enguany, es projectaran els cossos, perfilats amb càmeres virtuals 6D. Evidentment que acompanyats dels seus accessoris i tota la parafernàlia. A banda del decorat tradicional de campaments, posacares, oliveres dels desitjos, i altres guarniments, s'ha dissenyat una projecció digital de cada torneig. Sens dubte, es comptarà amb la varietat de personatges, siguin turistes o vilatans, que vulguin erigir-se com a protagonistes finals sense fre ni censura als seus capritxos més delirants. El comandament del projector central és fàcil de manejar per un tècnic aplicat. Com un periscopi en un mar de pedra va escampant des de punts estratègics, les imatges triades que llisquen com una estesa de llençols gegants bufetejats pel vent de les il·lusions.

Arribada la data senyalada, les escenes es despleguen com cuques de llum en les parets de la plaça major, s'agenollen pel terra roent de les llambordes del castell i, a la de la Miranda, sorgeixen com una gegantesca calcomania brodada en cada minúscula fulla i verdum dels racons coberts de molsa. Fins i tot els insectes que hi corren adquireixen unes tonalitats impròpies, jaspiats de tatuatges impossibles. Ara, arraulida dins la seva caixeta de miralls, en el bell mig de la seva cambra, persegueix impacient el voluptuós artifici recreat pels tècnics de l'ajuntament. De nou, els cavallers, trobadors i rimaires, van engrescant, amb els seus tripijocs, vilatans i forans. I ella, un personatge iridiscent més, de cutícules espurnejants i llüisor d'aiguamarina als ulls i les galtes. S'atura uns segons prop del racó dels ponis, i immediatament la lent del projector, minúscula com un tap de suro, la foragita com si fos una pedra llançada al buit, contra els pellers del corral. Un munt d'aus xafarderes, escomeses per la seva gosadia, piquen per entre els seus faldons arremengats, i les lloques, baten furioses les ales per damunt del seu cap. És una escena esfereïdora, que s'entosudeix a repetir-se, com si s'hagués encallat la maquinària del periscopi filmic, o potser s'han oblidat d'ella, perquè immediatament tot de figures estranyes es superposen a la seva que queda ensorrada dins del seu miratge infernal. Però no pot ni piular, ni tan sols aixecar el cap, la seva voluntat roman lligada a les mans d'una càmera. Des del terra estant, que la conté com una urna, guaita de lluny la frescor remota de Sübitus, els seus arpegis encisadors, el ronc dolç de les gralles, l'elegància cerimoniosa de la tarota, el percutir intempestuós del tambors; però per comptes d'apropar-se, i salvar-la de la intempèrie, s'allunyen com sempre. S'envolen com coloms sonors per les taulades del carrer del Càlcul. Mentre, ella es troba atrapada per una filera d'empestats, embenats de cap a peus, que agonitzen. Escridassa, s'esgargamella, "no estic morta, no estic morta, no estic morta"....

Ell s'atura un segon, un segon miraculós, i per primer cop durant sis anys de recerca impotent, la contempla llargament, s'eixuga la suor del front, s'arracona els llargs cabells rinxolats, i quan dona mitja volta, xiuxiuega, "No, tu, no, però el nostre amor, si".